

In memoriam Henk Boerman, een aimabele, integere en altijd behulpzame man

Henk Mulder

Donderdagmorgen 26 april overleed Henk onverwacht na een heel kort ziekbed.

Henk werd geboren op 25 januari 1952 te Rotterdam. Daar woonde hij tot zijn vijfde jaar, waarna hij verhuisde naar Capelle-West.

In 1969 leerde hij Nel kennen. Ze trouwden, gingen in hun knusse huisje in Kralingseveer wonen en kregen drie zoons. Henk haalde zijn diploma edelsteenkunde en ging werken bij een juwelier. Daarna ging hij aan het werk bij het pas opgerichte Openbaar Lichaam Rijnmond en verder werkte hij bij gemeenten Capelle a/d IJssel, Schiedam, Vlaardingen, Delft, Lopik en Schoonhoven. Dankzij een reorganisatie van gemeente Krimpenerwaard werd hij boventallig verklaard en kon hij vroegtijdig genieten van een welverdiend en gewenst pensioen.

Fossielen en de WTKG

Een rode draad door zijn leven vormden de fossielen. Het verzamelen daarvan was zijn lust en zijn leven. Een groot deel van zijn vrije tijd stond in het teken van zoeken, schoonmaken en determineren. Vakanties werden georganiseerd rondom goede vindplaatsen, vluchten bewust geselecteerd op de maximale hoeveelheid mee te nemen bagage - in de vorm van kilo's fossielen natuurlijk. De laatste jaren specialiseerde hij zich in het zoeken en verzamelen van fossiele conussen. Hij raakte steeds meer bedreven in het herkennen en benoemen van deze groep en deelde die expertise graag met zijn grote groep internationale fossielen-vrienden op Facebook.

Henk werd in 2002 lid van de WTKG en twee jaar later werd ook Nel lid. Zij deden mee met diverse excursies, onder andere naar Frankrijk en naar Miste. Maar Henk was een van

die leden die niet alleen zeggen "wat kan de WTKG voor mij betekenen?" Hij was ook bereid om echt iets voor de WTKG te doen. Eerst schreef hij een artikel voor Afzettingen en in maart 2005 werd hij tot secretaris van de WTKG verkozen, een taak die hij tot ieders tevredenheid zes jaar heeft vervuld.

Mijn persoonlijke herinneringen

Op de WTKG-workshopdag 'Leren determineren' zaten Henk en ik eens samen, als twee schooljongens, aan een tafeltje en moesten heel kritisch kijken naar een aantal ogenschijnlijk vrij algemene schelpen. Tijdens dat kritische kijken ontdekten we meerdere subtiele verschillen tussen een aantal kokkels en wisten zeker dat we een nieuwe soort hadden ontdekt die we natuurlijk *Cardium henkii* noemden. We waren 'diep teleurgesteld' dat we onze docent Ronald Pouter niet van ons gelijk konden overtuigen.

In de laatste Afzettingen deed ik een oproep: wie helpt mij om gruis uit te zoeken. Henk reageerde als een van de eersten: hij bood aan om gruis van St. Gobain en Moulin de Carro uit te zoeken. Ik heb hem een doos met 30 kilo gruis gestuurd en hij is begonnen dat uit te zoeken. Heel verdrietig dat hij dat niet meer kan afmaken.

Een familieman en een gelovig man

Hij kon enorm genieten van zijn kleinkinderen. Hij was dol op ze. Met zijn oudste kleinkind Thomas heeft hij New York bezocht en samen met Jan-Jaap hebben ze de oostkust van Amerika doorgereisd. Ook vond opa het mooi om te zien dat de kleinkinderen enthousiast werden voor fossielen en schelpen en hij genoot als hij erover kon vertellen. Hij was trots dat hij mee mocht werken aan de spreekbeurten van Lieke en Julia en vond het prachtig dat Emma haar werkstuk over dit onderwerp schreef. Onlangs bezocht hij nog samen met Emma en Annelotte een schelpenbeurs waar hij tot zijn grote vreugde een conussoort vond die nog aan zijn verzameling ontbrak.

Henk was ook een levensgenieter. Hij kon ge-

nieten van een lekker glas port of een goed glas wijn. Ook wanneer hij uit eten was geweest, kon hij uitvoerig vertellen wat hij gegeten had. Over de uitgebreide maaltijden bij Italiaanse vrienden tijdens vakanties in Italië praatte hij na thuiskomst graag.

In alles hield hij zich vast aan zijn geloof. Naast werk en hobby maakte hij ook tijd beschikbaar voor de kerk en was daar 18 jaar als diaken actief.

De laatste week

Hoewel de passie van Henk voor fossielen extreme vormen kon aannemen, was Nel altijd zijn grote liefde en maatje. Hij was onvoorwaardelijk loyaal aan haar en sprong voor haar in de bres als dat nodig was. Henk had zich nog voorgenomen goed voor haar te gaan zorgen als ze moest herstellen van haar knieoperatie. Die zorgtaak heeft hij niet meer kunnen uitvoeren: toen Nel na de knieoperatie uit het ziekenhuis kwam, ging Henk er in.

Op maandag 23 april werd Henk onverwacht ziek opgenomen in het IJssellandziekenhuis: een infectie aan zijn voet. Hoewel de situatie ernstig was, bestond er ook optimisme bij Spoedeisende Hulp en IC over de ziekte. Hij werd 'slechts' ter observatie naar de IC gebracht. Al heel snel verslechterde zijn toestand tot in de loop van dinsdag duidelijk werd dat hij heel erg ziek was. Hij kreeg een zogenaamde septische shock en zijn kansen op genezing werden aanzienlijk kleiner. Hij was vrijwel vanaf het begin in slaap en overleed ook in zijn slaap. Hij heeft niet bewust afscheid kunnen nemen.

Wij wensen zijn vrouw Nel, familie en vrienden veel sterkte toe.

Namens de WTKG, Henk Mulder